

9.2.2011

B7-0106/2011

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

iesniegts, noslēdzot debates par Padomes un Komisijas paziņojumiem,
saskaņā ar Reglamenta 110. panta 2. punktu
par stratēģiju „Eiropa 2020”

*Lothar Bisky, Cornelia Ernst, Thomas Händel, Jacky Hénin, Patrick Le
Hyaric, Marisa Matias, Willy Meyer, Miguel Portas, Alfreds Rubiks, Eva-
Britt Svensson, Rui Tavares, Marie-Christine Vergiat, Sabine Wils, Gabriele
Zimmer, Nikolaos Chountis, Jürgen Klute, Ilda Figueiredo, Kyriacos
Triantaphyllides*
GUE/NGL grupas vārdā

Eiropas Parlamenta rezolūcija par stratēģiju „Eiropa 2020”

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā stratēģijas „Eiropa 2020” integrētās pamatnostādnes, ko Padome pieņēma 2010. gadā (I daļa — ekonomikas politikas vispārējas pamatnostādnes, II daļa — nodarbinātības politikas pamatnostādnes),
 - ņemot vērā Padomes 2010. gada 17. jūnija sanāksmes secinājumus (stratēģija „Eiropa 2020”), 2010. gada 16. decembra sanāksmes secinājumus (ekonomikas pārvaldība) un 2011. gada 4. februāra sanāksmes secinājumus (stratēģija „Eiropa 2020” — enerģētika un inovācija),
 - ņemot vērā Komisijas 2010. gada 29. septembra priekšlikumus, kas veido ekonomikas pārvaldības tiesību aktu kopumu (pārmērīga deficīta procedūra, makroekonomiskās nelīdzsvarotības koriģēšana),
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Gada izaugsmes pētījums: ES visaptverošās reakcijas uz krīzi izveide” (COM(2011) 11 galīgā redakcija),
 - ņemot vērā Reglamenta 110. panta 2. punktu,
- A. tā kā Komisijas gada izaugsmes pētījums aizsāka pirmo „Eiropas pusgadu”, kā Eiropadome to apstiprināja 2010. gada 7. septembrī, pievēršoties budžeta un ekonomikas politikas *ex-ante* koordinēšanai saskaņā gan ar Stabilitātes un izaugsmes paktu, gan stratēģiju „Eiropa 2020”; tā kā paredzams, ka Padomes 2011. gada marta sanāksmē tiks sniegti norādījumi par dalībvalstu politiku abās jomās;
- B. tā kā Komisija optimistiski secina, ka „ekonomika sāk atgūties, lai gan tas vēl nenotiek vienmērīgi”; tā kā faktiski lielākajā daļā dalībvalstu 2010. gadā un arī pēc tam joprojām valdīja ekonomikas stagnācija, dažas valstis bija atkārtota lejupslīde, citās — nemainīgi negatīvi izaugsmes radītāji un tikai pāris valstīs 2010. gadā bija „eksporta apjoma pieaugums pēc tirdzniecības atsākšanās globālā mērogā”; tā kā paredzams, ka 2011. gadā pat šajās eksportētājvalstīs ekonomiskā izaugsme palēnināsies;
- C. tā kā Komisija uzsver, ka „finanšu nozarē situācija vēl nav normalizējusies, un ir vērojama neaizsargātība pret stresu un atkarība no valsts atbalsta”, kredīti joprojām ir grūti pieejami un „daudzās dalībvalstīs joprojām ir pārāk liels mājāsaimniecību un korporatīvais parāds”;
- D. tā kā Komisijas veiktā finanšu nozares situācijas kritiskā analīze varētu būtu pārāk optimistisks patiesās situācijās atspoguļojums, jo daudzās Eiropas bankās ir milzīgi parādi — valdības, banku un īpašuma; daudzas bankas faktiski ir nelikvīdas un ir atkarīgas no lēta ECB finansējuma, lai savu darbību varētu turpināt; daudzām bankām arī ir radušies milzīgi zaudējumi, ko tās ir atzinušas tikai daļēji un tāpēc dažas no šīm bankām faktiski ir maksātnespējīgas;

- E. tā kā Eiropas Savienība un dalībvalstu valdības līdz šim nav veikušas reformas, kas vajadzīgas, lai finanšu nozare vispirms un galvenokārt darbotos sabiedrības interesēs, piekristu mazākiem ienākumiem un koncentrētos uz risku novēršanu un ilgtermiņa mērķiem, nevis peļņas gūšanu īsā laikposmā, un tās nav arī veikušas reformas, kas vajadzīgas, lai panāktu finanšu tirgu stingrāku regulējumu;
- F. tā kā Padomes 2011. gada 4. februāra sanāksmes secinājumos tika uzsvērtā nepieciešamība bankām „veikt vērienīgas stresa pārbaudes”; tā kā stresa pārbaudes, ko ES jau ir veikusi, acīmredzami nav bijušas pietiekami stingras, jo tajās tika konstatēts, ka viss ir vislabākajā kārtībā gan *Bank of Ireland*, gan *Allied Irish Bank*, kuru nopietnās problēmas tikai nedaudz vēlāk bija cēlonis tam, ka eiro zonai vajadzēja veikt Īrijas glābšanas pasākumus;
- G. tā kā ES valdības veica pasākumus, lai banku obligāciju īpašnieki katrā ziņā tiktu aizsargāti, dodot priekšroku zaudējumus uzlikt nodokļu maksātājiem, neskatoties uz to, ka valdības maksātspēju tas noved līdz kritiskam punktam; tā kā tas ir Eiropas finanšu stabilizācijas mehānisma pamatprincips, kā rezultātā visā Eiropas Savienībā tiek veikti arvien stingrāki taupības politikas pasākumi, tādējādi atkal uzliekot finanšu nozares glābšanas finansiālo slogu vienkāršajiem darba ņēmējiem, pensionāriem u. c., kuru darbs, alga, sociālie pabalsti un tiesības ir stipri apdraudēti;
- H. tā kā saskaņā ar kopīgā nodarbinātības ziņojuma projektu ES pašreiz bez darba ir 23,1 miljons cilvēku (9,6 procenti, dažās dalībvalstīs aptuveni 20 procentu), kas ir par 5,6 miljoniem cilvēku mazāk nekā 2008. gada otrajā ceturksnī, kad bezdarba līmenis sasniedza maksimumu, un bezdarbs jauniešu vidū ES ir 20,4 procenti (dažās dalībvalstīs vairāk nekā 40 procentu); tā kā izaugsme faktiskajās darbaspēka vienības izmaksās ES samazinās kopš 2009. gada vidus un 2010. gada otrajā ceturksnī sasniedza 2 % gadā;
- I. tā kā bezdarbs vēl vairāk pieaugs, ņemot vērā turpmākus taupības pasākumus ES un dalībvalstu lēmumus — ko dažās dalībvalstīs paredz pieņemt kopīgie ES un SVF ekonomikas glābšanas pasākumi — stipri samazināt valsts sektorā strādājošo skaitu,
- J. tā kā Eiropas Arodbiedrību konfederācijas (EAK) ģenerālsēkretārs *John Monks* nesēn komisāram *Olli Rehn* adresētajā vēstulē norādīja, ka paredzams, ka priekšlikumi par ekonomikas pārvaldību vispārīgās spiedienu eiro zonā un ne tikai, turklāt tie neattiecas tikai uz grūtībās nonākušajām valstīm pasaules obligāciju tirgos, kā arī ka EAK nevarēs atbalstīt pasākumus, ko ES veiks atbilstoši šīm pamatnostādņēm, ne arī priekšlikumus par ekonomikas pārvaldību un jebkādu jaunu Līgumu, kurā tās iestrādātas, kurš atsevišķos jautājumos līdzinās Versaļas līguma kompensēšanas (sodīšanas) noteikumiem un ar kuru dalībvalstīm tiek piešķirts gandrīz vai koloniāls statuss;
- K. tā kā ES un dalībvalstu taupības politika, proti, valsts ieguldījumu strauja samazināšana, sociālās aizsardzības un labklājības valsts nepārtraukta graušana, valsts uzņēmumu turpmāka privatizācija, algu samazināšana, PVN likmes palielināšana utt., izraisīs turpmāku pirkatspējas un iekšējā pieprasījuma samazināšanos, nodokļu ieņēmumu samazināšanos un ekonomikas stagnācijas turpināšanos vai atkārtotu lejupslīdi un maz ticams, ka ar šādu taupības politiku varēs sasniegt oficiāli izsludināto mērķi samazināt valsts parādu, palielināt nodarbinātību un izveidot videi saudzīgāku ekonomiku;

Vispārējās piezīmes — stratēģija „Eiropa 2020” un tās īstenošana

1. stingri iestājas pret Vācijas kancleres Merkeles un Francijas prezidenta Sarkozy priekšlikumu par Konkurētspējas paktu, pieprasot izbeigt algu indeksāciju, palielināt pensionēšanās vecumu līdz 67 gadiem, saskaņot nodokļu un nodarbinātības politiku un visu eiro zonas valstu konstitūcijās iestrādāt parādā maksimālo apmēru; prasa, lai Padome šo priekšlikumu noraidītu;
2. stingri iestājas pret stratēģiju „Eiropa 2020”, jo tā nesniedz risinājumus iedzīvotāju problēmām, bet gan turpina un veicina kļūdaino ES politiku, kas noveda pie krīzes; asi kritizē to, ka stratēģijā „Eiropa 2020” vispār nav skarts sieviešu līdztiesības jautājums; norāda, ka uz pieaugoša bezdarba un pieaugošas nabadzības fona stratēģija nepiedāvā skaidru priekšstatu par to, kā to efektīvi mazināt ar ekonomikas, sociālās un nodarbinātības politikas instrumentiem, kas paredzēti ilgtspējīgai attīstībai vides un sociālajā jomā un pilnīgai nodarbinātībai, kurā ņemtas vērā darba ņēmēju tiesības;
3. norāda, ka, turpinot piemērot šādus fiskālos ierobežojumus, nebūs iespējams radīt pietiekamus ieguldījumus videi saudzīgākas ekonomikas izveidei, jaunām darba vietām, izglītības, prasmju un kompetences uzlabošanai, nabadzības un sociālās atstumtības mazināšanai, lai izpildītu stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus un uzdevumus; tādēļ uzskata, ka stratēģija „Eiropa 2020” jau pašos pirmsākumos pamatojas uz tukšiem solījumiem, kurus nav iespējams īstenot, piemērojot Komisijas un Padomes paredzēto „jauno makroekonomikas politiku”;
4. uzsver, ka šajā ES budžetā nav paredzēti atbilstoši līdzekļi pat stratēģijas „Eiropa 2020” pamatiniciatīvām un ka, ja vien netiks pielāgota pašreiz spēkā esošā daudzgadu finanšu shēma (DFS), stratēģiju „Eiropa 2020” nav iespējams iekļaut ES budžetā agrāk kā 2014. gadā; norāda, ka tas skaudri parāda, cik nopietni Padome — kas vienmēr ir apņēmības pilna samazināt ES budžetu, vienlaikus paredzot jaunus ES pienākumus — uztver savus solījumus par stratēģiju „Eiropa 2020”;
5. uzsver, ka Padomes 2011. gada 4. februāra sanāksmes secinājumi par enerģētikas infrastruktūru ir tam labs piemērs, proti, neskatoties uz to, ka dalībvalstīs ir jāveic taupības pasākumi, tās ignorē Komisijas prasības veikt lielus valsts ieguldījumus t.s. viedajos elektrotīklos, lai veicinātu atjaunojamo enerģijas avotu izmantošanu, un tā vietā Padome norāda, ka „lielāko daļu no būtiskajām finansējuma izmaksām, kas vajadzīgas ieguldījumiem infrastruktūrā, būs jāsedz tirgus dalībniekiem, un izmaksas būs jāatgūst, piemērojot attiecīgus tarifus”, kas faktiski nozīmē, ka patērētājiem tiks noteiktas augstākas cenas;
6. uzskata, ka lielākā daļa elektroenerģijas piegādātāju un tīkla nodrošinātāju nav īpaši ieinteresēti izveidot decentralizētu atjaunojamās enerģijas infrastruktūru un tai nepieciešamos viedos elektrotīklus; asi kritizē Padomes lēmumu vienpersoniski uzstāt, lai liberalizēta iekšējā enerģijas tirgus izveide tiktu pabeigta līdz 2014. gadam, vienlaikus palēninot atjaunojamo enerģijas avotu izmantošanas ātru pieaugumu, kas tik ļoti ir nepieciešams; norāda, ka pat vispieticīgākie stratēģijas „Eiropa 2010” mērķi enerģētikas un klimata jomā, visticamāk, netiks sasniegti, izmantojot šādu pieeju;
7. norāda, ka, neskatoties uz virspusējo retoriku par nabadzības un sociālās atstumtības

samazināšanu (Eiropas platforma cīņai pret nabadzību) un vismazāk aizsargātāko sabiedrības grupu aizsardzību saistībā ar fiskālās konsolidācijas politiku, Komisijai saistībā ar ES un SVF ekonomikas glābšanas pasākumiem veiksmīgi izdevās panākt minimālās algas samazināšanu (Īrija, Latvija), sociālo pabalstu samazināšanu (Īrija, Grieķija, Latvija) un veselības aprūpes un slimnīcas pakalpojumu izdevumu samazināšanu (Latvija, Rumānija, Grieķija, Ungārija); asi kritizē šādu politiku un prasa, lai Komisija un Padome atsauktu šīm valstīm izvirzītos nosacījumus;

8. norāda, ka dalībvalstu taupības politika, kas tiek īstenota, lai ievērotu Stabilitātes un izaugsmes paktu, palielinās nabadzību un sociālo atstumtību, tādējādi maz ticams, ka tiks sasniegts kaut vai vispieticīgākais stratēģijas „Eiropa 2010” galvenais mērķis par nabadzības samazināšanu;
9. uzsver, ka stratēģijas „Eiropa 2020” integrētajās pamatnostādnēs tiek prasīts, lai dalībvalstis izmantotu stingru pieeju un censtos panākt sarunu par darba koplīguma slēgšanu decentralizāciju, elastības palielināšanu attiecībā uz nodarbinātību, valsts sektorā strādājošo algu iesaldēšanu un samazināšanu (2. pamatnostādne: „pareiza algu noteikšana valsts sektorā būtu jāuzskata par svarīgu signālu, lai nodrošinātu algu mērenību privātajā sektorā atbilstīgi vajadzībai uzlabot konkurētspēju”); norāda, ka jautājumi par darba samaksu un sarunām par darba koplīguma slēgšanu nav Līguma darbības jomā, un prasa, lai Padome šādus ieteikumus no stratēģijas „Eiropa 2020” integrētajām pamatnostādnēm svītrotu;
10. asi kritizē to, ka saistībā ar ES un SVF ekonomikas glābšanas pasākumiem Komisija uzspiež savas prasības par to, ka līdzekļu izmaksa notiks tikai tad, ja tiks samazinātas minimālās algas, algu neelastība un pensijas, ja darba tirgos būs lielāka elastība un algas tiks vairāk pielīdzinātas uzņēmumu produktivitātei, tostarp veicot strīdu izšķiršanas un darba koplīgumu sistēmas reformu; norāda, ka šāda politika nozīmē, ka tiek nopietni pārkāptas tiesības uz sociālo dialogu un sarunām par darba koplīguma slēgšanu; prasa, lai Komisija un Padome atsauc šādas prasības saistībā ar ES un SVF palīdzību;
11. norāda uz analīzi, kuru Komisija veikusi par dalībvalstu nacionālo reformu programmu projektiem, lai īstenotu stratēģiju „Eiropa 2020”, un kurā tā galvenokārt sūdzas par to, ka izvirzītie valstu mērķi ir samērā netālejoši un ka pārmērīgi liels uzsvars likts uz īstermiņa pasākumiem, kā arī brīdina dalībvalstis, ka ar kumulatīvajiem centieniem nepietiks, lai sasniegtu ES vispārējo mērķi līdz 2020. gadam samazināt energopatēriņu par 20 % (tie varētu būt mazāk nekā 10%);
12. norāda — ņemot vērā, ka stratēģijas „Eiropa 2020” galveno mērķu skaits tika ievērojami samazināts līdz 5 ļoti pieticīgiem mērķiem, līdzīgi kā tas bija ar Lisabonas stratēģiju, šķiet, ka stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošana varētu radīt grūtības, kā tas notika arī ar Lisabonas stratēģiju pēdējos desmit gados; uzskata, ka valsts reformu programmu ikgadēja izvērtēšana varētu neattaisnoties un kļūt par vienkāršu laika izšķiešanu;

Gada izaugsmes pētījums, ekonomikas pārvaldība un Eiropas pusgads

13. stingri iestājas pret Komisijas gada izaugsmes pētījumā minētajiem ieteikumiem, kuri ir vērsti uz daudz lielāku deficīta samazināšanu, nekā tas jau noteikts Stabilitātes un izaugsmes paktā, netiešo nodokļu palielināšanu (kas visvairāk skars nabadzīgos un mazāk

aizsargātas iedzīvotāju grupas), „stingr[u] un ilgtspējīg[u] algu mērenīb[u], tostarp indeksācijas noteikumu pārskatīšan[u] algu noteikšanas sistēmās”, apgalvojumiem, ka „jāpalielina iedzīvotāju pensionēšanās vecums un jānosaka saikne ar paredzamo mūža ilgumu”, neskatoties uz to, ka pensiju noteikšana, sarunas par darba koplīguma slēgšanu, pakalpojumu un iekšējā tirgus turpmāka liberalizācija u. c. jautājumi nav ES kompetencē; prasa, lai Padome, gatavojot norādījumus par dalībvalstu politiku, šādu pieeju noraidītu;

14. prasa, lai Padome noraidītu Komisijas likumdošanas priekšlikumus par pārmērīga budžeta deficīta novēršanas procedūru, jo tie pasliktinās Stabilitātes un izaugsmes pakta prociklisko raksturu un saasinās ekonomikas lejupslīdi, kā rezultātā savukārt sasniegt mērķus attiecībā uz publiskajām finansēm būs vēl grūtāk;
15. prasa, lai Padome noraidītu Komisijas likumdošanas priekšlikumus par makroekonomikas nelīdzsvarotības koriģēšanu, jo sistemātiski sasaistot nelīdzsvarotību ar konkurētspēju, pielāgošana tiek uzsvēta tikai valstīm ar ārēju deficītu; norāda, ka lielas atšķirības (it īpaši arvien lielāka peļņas daļa un arvien mazāka nodarbinātības daļa) rada pārāk pārmērīgus ietaupījumus un ka stratēģija, ko izmanto valstis, kuras ļaunprātīgi izmanto vienoto valūtu, veidojot budžeta pārpalikumus, kas rodas samazinot algas un no kā cieš citas dalībvalstis, vispār nav minēta kā problēma, tā vietā valstis, kurā ir budžeta pārpalikums, tiek aicināts vēl vairāk liberalizēt pakalpojumu nozari;
16. norāda, ka valstīm ar budžeta pārpalikumiem ir jāmaina sava ekonomiskā attīstība, lai nostiprinātu iekšējo pieprasījumu un iekšzemes ekonomiku; ierosina izveidot „klīringa savienības” mehānismu 27 ES dalībvalstīm, piespiežot valstis ar budžeta pārpalikumu maksāt pozitīvas procentu likmes valstīm, kurās ir deficīts, tādējādi ļaujot tām investēt ražošanas, pakalpojumu un infrastruktūras modernizācijā, palielināt produktivitāti un samazināt deficītu; stingri iestājas pret jebkādu sankciju noteikšanu valstīm, kurām ir tekošā konta deficīts;
17. prasa, lai Padome atteiktos no savas ieceres par „nelielām Līguma izmaiņām, lai izveidotu Eiropas [finanšu] stabilizācijas mehānismu”, jo tā, kā tas ir pašlaik paredzēts, Eiropas finanšu stabilizācijas mehānisms (EFSM) būtu noderīgs tikai tam, lai vēl vienu reizi glābtu bankas, savukārt, lai šos parādus atmaksātu, tiek veikti turpmāki taupības pasākumi, pašiem iznīcinot to, kas atlicis no labklājības valsts, ierindas cilvēku ienākumiem un dzīves līmeņa; aicina rast ES mēroga risinājumu, kas piespiestu bankas atzīt savus zaudējumus un vajadzības gadījumā obligāciju īpašniekiem tos rekapitalizēt, piesaistot papildu kapitālu vispirms no tirgus un tad, konvertējot obligāciju īpašnieku obligācijas akcijās;

Nepieciešama alternatīva politika par ES sociālekonomisko pārvaldību

18. uzstāj uz to, ka nākamajos trijos līdz piecos gados ir vajadzīgi turpmāki fiskālie stimuli, lai pārvarētu ekonomikas stagnāciju un izveidotu sākuma stratēģiju citādai nodarbinātībai, proti, vajadzīgs jauns, spēcīgāks un labāk virzīts ES atveseļošanas plāns, kurā visos aspektos tiek ievērota dzimumu līdztiesība un kurš paredz katru gadu vienu procentu no ES IKP atvēlēt vides, sociālā un ekonomikas ziņā ilgtspējīgai attīstībai, lai sekmētu taisnīgumu, pilnīgu nodarbinātību ar „labu darbu”, videi saudzīgāku ekonomiku, sociālo labklājību, nabadzības un sociālās atstumtības izskaušanu un labāku sociālo un teritoriālo kohēziju visā ES; uzsver, ka vienlaikus jāveic līdzīgi pasākumi dalībvalstu līmenī, lai

konsekventi koordinētu dalībvalstīs un ES līmenī veiktos pasākumus;

19. uzsver, ka Eiropas Savienībai būtu jāmobilizē un jāizmanto tās līdzekļi (EIB, ERAB, EFSM u. c.), kas pieejami ar ECB noteikto zemo procentu likmi — 1 %, aizdevumu izsniegšanai ieguldījumiem, nevis jāpieprasa veikt taupības pasākumus, pievēršoties galvenokārt tām valstīm, kurām visvairāk vajadzīga pieprasījuma stimulēšana, kā arī avansā piešķirot līdzekļus no Kopienas fondiem (strukturfondiem un Kohēzijas fonda), nepieprasot valsts finansējuma daļu;
20. prasa, lai Padome paplašinātu Eiropas Investīciju bankas (EIB) un Eiropas Rekonstrukciju un attīstības bankas (ERAB) mandātus, lai to aizdevumu izsniegšanas politika varētu aptvert visu jaunā Eiropas atveseļošanas plāna pasākumu spektru (piemēram, ietverot ilgtspējīgu rūpniecības politiku utt.);
21. uzsver, ka ar šādiem valsts sektora pārraudzītiem ieguldījumiem nodarbinātību un ienākumus varēs palielināt pusotru līdz divas reizes, tādējādi paverot iespējas saskaņā ar ES atveseļošanas plānu veiktie pasākumi lielā mērā paši nodrošina finansējumu;
22. uzsver, ka jebkādam dalībvalstīm sniegtam finansiālam atbalstam jābūt saistītam ar Eiropas sociālā modeļa principiem, noteikti jāizvairās no samazinājumiem publiskajā sektorā, deflācijas apstākļos iesaldētām algām utt., kā arī jābūt ierobežotam termiņā, lai novērstu procikliskus fiskālos samazinājumus;
23. norāda, ka ES un dalībvalstīm vajadzētu īstenot mehānismus mērķtiecīgai un demokrātiski kontrolētai ar jauno atveseļošanas plānu saistīto valsts ieguldījumu novirzīšanai uz tām tautsaimniecības nozarēm, kuras krīze skārusi vissmagāk, jaunajām ilgtspējīgajām ražošanas nozarēm un pakalpojumiem un mazāk attīstītiem reģioniem; uzstāj uz to cilvēku aktīvu iesaistīšanu un līdzdarbību, kurus skar šie ieguldījumi;
24. uzsver, ka vienmēr, kad dalībvalstis nodrošina palīdzību, rekapitalizāciju un finanšu garantijas grūtībās nonākušiem uzņēmumiem, attiecīgi jāpalielinās balsstiesībām, kas piešķirtas valsts kapitāla daļām, un paredzamajai peļņai, un tas jāizmanto, lai ietekmētu uzņēmumu ieguldījumu stratēģijas; norāda, ka dalībvalstīm būtu jāīsteno pasākumi, lai palielinātu demokrātiju ekonomikā, mainītu veidu, kādā uzņēmumi tiek vadīti, tādējādi nostiprinot darbinieku, arodbiedrību un patērētāju pozīcijas un nodrošinot, ka uzņēmumu un valsts dienestu stratēģiskajos lēmumos vairāk tiek ņemti vērā sociālie un vides aspekti;
25. prasa, lai Padome izveidotu ES līmeņa vispārējo finanšu darījumu nodokli, lai samazinātu spekulācijas un nodrošinātu, ka finanšu nozare sniedz taisnīgu ieguldījumu ekonomikas atveseļošanā un refinansē valstu glābšanas pasākumu radīto fiskālo slogu; norāda, ka saskaņā ar jaunākajiem pētījumiem vispārēja finanšu darījumu nodokļa ieviešana Eiropā 0,1 % apmērā gada ieņēmumus varētu palielināt par 2,1 % no IKP (aptuveni 262 miljardiem eiro); ierosina no vispārējā finanšu darījumu nodokļa piemērošanas gūtos ieņēmumus izmantot attīstības palīdzībai, krīzes seku mazināšanas pasākumiem un ilgtspējīgas attīstības veicināšanai;
26. aicina dalībvalstis palielināt nodokļus attiecībā uz banku un pārvaldnieku prēmijām, ienākumiem no kapitāla (dividendēm, procentu likmēm), kapitāla pieaugumu un lieliem īpašumiem un mantojumiem, un šos nodokļu ieņēmumus izmantot, lai palielinātu publiskā

sektora pārraudzītus ieguldījumus; norāda, ka šādā veidā ir iespējams nostiprināt pieprasījuma dinamiku un iestrādāt to vides un sociālajā ziņā ilgtspējīgas attīstības stratēģijā, lai vidējā termiņā, iespējams, samazinātu deficītu; norāda — lai sekmētu fiskālo konsolidāciju, dalībvalstīm vajadzētu paredzēt, ka tiks samazināti militārie izdevumi un subsīdijas videi kaitīgiem pasākumiem;

27. uzskata, ka steidzami ir vajadzīga valsts īpašumā esoša finanšu sistēmas izveide (nacionalizētas bankas, vietējās un reģionālās krājbankas), to cieši apvienojot ar bankām, kurās tiek ņemta vērā sociāli atbildīga ekonomika (kooperatīvu bankas, savstarpējās apdrošināšanas bankas), lai kredītus novirzītu uz sociāli un ekoloģiski lietderīgiem ieguldījumiem, kas rada kvalitatīvas darba vietas, kurā tiek ievērotas darba ņēmēju tiesības; uzskata, ka lēmumu pieņemšana attiecībā uz finanšu nozares kredītpolitiku jāpakļauj demokrātiskai valsts kontrolei, nodrošinot demokrātisku darbinieku un patērētāju līdzdalību;
28. pieprasa, lai tiktu pieņemti stingri pasākumi, kuru mērķis ir ierobežot spekulācijas finanšu tirgos; uzsver, ka nekavējoties vajadzīgi steidzami pasākumi, lai aizliegtu nesegto īsās pozīcijas pārdošanu un tirgošanos ar kredītriska mijmaiņas darījumiem, un jāizveido publiska Eiropas kredītreitingu aģentūra; norāda, ka riska ieguldījumu fondiem un privāto kapitāla vērtspapīru fondiem jāaizliedz darboties ES vai vismaz ļoti jāierobežo to darbība un jāslēdz ārzonās centri; prasa, lai Komisija un Padome pasteidzinātu stingrāka regulējuma pieņemšanu attiecībā uz finanšu nozares uzraudzību;
29. uzskata, ka algu samazināšana un spiediens uz Eiropas darba ņēmējiem konkurēt savā starpā ar zemu atalgojumu veicinās deflāciju, samazinās pirkjspēju un iekšējo pieprasījumu un palielinās risku, ka atsāksies ekonomikas lejupslīde; pieprasa, lai tiktu noteikti efektīvi algu zemākie līmeņi darba tirgu apakšējā segmentā (minimālā alga, iztikas minimumam atbilstošas algas koncepcija), kā arī īstenot tādas principus kā vienlīdzīga attieksme un līdzvērtīga samaksa par tādu pašu vai līdzvērtīgu darbu vienā darba vietā un paredzēt iespēju ar algu pieaugumu kompensēt inflāciju, produktivitātes pieaugumu un lielu pārdali;
30. prasa steidzamā kārtā līdz 2020. gadam samazināt darba samaksas atšķirību starp dzimumiem līdz 0–5 %, konkrētāk, izstrādājot plānus ar vairākiem posmiem visām ekonomikas nozarēm un nospraužot konkrētus mērķus, to papildinot ar sarunām par darba koplīguma slēgšanu un apmācot padomdevējus līdztiesības jautājumos; norāda, ka jānovērš tiešā un netiešā dzimumu diskriminācija, tostarp pievēršoties nevienlīdzīgam sadalījumam neapmaksāta darba jomā starp sievietēm un vīriešiem un izstrādājot attiecīgos līdztiesības plānus uzņēmumos un citās darbavietās;
31. norāda, ka nostāja attiecībā uz ES dzimumu līdztiesības stratēģiju 2010.–2012. gadam ir palikusi nemainīga; ierosina, ka jaunajai ES dzimumu līdztiesības stratēģijai vajadzētu kļūt par rīcības plānu un politisku apņemšanos, pamatojoties uz Pekinas rīcības platformu un tās sasniegumiem, paturot prātā, ka sieviešu un meiteņu tiesības ir neatņemama un nedalāma vispārējo cilvēktiesību daļa;
32. uzsver, ka ir svarīgi apkarot stereotipus visās dzīves jomās un posmos, jo tie ir vieni no visbiežākajiem vīriešu un sieviešu līdztiesības neesamības cēloņiem, kas ietekmē viņu izvēli attiecībā uz izglītību, mācībām, nodarbinātību, mājas un ģimenes pienākumu sadali,

līdzdalību sabiedrības dzīvē, kā arī līdzdalību un pārstāvību lēmumu pieņemšanā un ietekmē viņu izvēli darba tirgū; prasa izstrādāt direktīvu par to, kā novērst vardarbību pret sievietēm;

33. atkārtoti uzsver savas prasības cīņā pret nabadzību un sociālo atstumtību izmantot mērķtiecīgu pieeju, jo īpaši prasības attiecībā uz vispārīgo mērķi samazināt bērnu nabadzību par 50 % un līdz 2015. gadam panākt, lai visiem cilvēkiem būtu nodrošināta pajumte, attiecībā uz ES mērķi par minimālo algu (tā būtu jānostiprina ar likumu un darba koplīgumos valsts, reģionālā vai nozares līmenī), ar kuru nodrošinātu vismaz 60% no (valstī, nozarē utt.) attiecīgās vidējās algas, attiecībā uz ES mērķi par minimālo ienākumu sistēmām un ienākumu sistēmas aizvietošanu ar uz iemaksām balstītām shēmām, lai nodrošinātu ienākumu atbalstu vismaz 60% vidējo izlīdzināto ienākumu apjomā valstīs un turklāt par termiņu, kad šim mērķim kopumā jābūt sasniegtam visās dalībvalstīs; norāda, ka pienācīgu mājokļu trūkums ir jārisina Eiropas un dalībvalstu līmenī, lai izskaustu bezpajumtniecību, ir vajadzīga īpaša uzmanība, lai novērstu galēju nabadzību;
34. uzsver, ka Eiropas nodarbinātības stratēģiju (ENS) nedrīkst balstīt uz elastdrošības principu, bet gan tās pamatā ir jābūt „laba darba” koncepcijai kā galvenajam vērtību mēram, īpaši uzsverot dzimumu līdztiesības, darba kvalitātes veicināšanu, lielāku sociālo drošību un sociālo integrāciju, nostiprinot esošās un radot jaunas darbinieku tiesības, veicinot darba drošību un veselības aizsardzību, uzlabojot risku pārvaldību un palielinot iespējas apvienot darbu ar privāto dzīvi; uzstāj uz to, ka dalībvalstīm vajadzētu veikt efektīvākus pasākumus, lai izskaustu riskantu un netipisku nodarbinātību;
35. uzskata, ka visās nopietnās debatēs par ES Līguma grozīšanu, ņemot vērā krīzi, galvenā uzmanība jāpievērš tam, lai atteiktos no Līgumā paredzētās monetārās struktūras, proti, jāatceļ Eiropas Monetārajai savienībai ievirzītie Māstrihtas kritēriji, kuri nedarbojas, jāievieš „patiesas konverģences” kritēriji un atbalsta mehānismi, lai dalībvalstis varētu tos sasniegt, jāatceļ Stabilitātes un izaugsmes pakts, aizstājot to ar Nodarbinātības un ilgtspējīgas attīstības paktu, jāpārskata Eiropas Centrālās bankas (ECB) statūti, lai nodrošinātu demokrātisku pārskatatbildību un nepieļautu tās „absolūtu neatkarību”, kā arī jāpārformulē ECB pamatuzdevums, par mērķi nosakot atbalstu ilgtspējīgas un līdzsvarotas ekonomikas izaugsmei, pilnīgai nodarbinātībai, finanšu stabilitātei un cenu un valūtas maiņas kursu stabilitātei, un šīs ir tikai dažas no būtiskākajām Līgumā veicamajām izmaiņām;
36. uzstāj, ka, ņemot vērā debates par vienoto tirgu, par sociālā progressa klauzulas ieviešanu primārajos ES tiesību aktos, nosakot pamattiesības kopumā un tiesības streikot un rīkot protesta akcijas, tiesības slēgt koplīgumus u. tml., šīm tiesībām vienmēr ir jābūt prioritārām salīdzinājumā ar iekšējā tirgus „pamatbrīvībām”;
37. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai un dalībvalstu valdībām un parlamentiem.